

TIL: Forsvarsministeren og Forsvarsudvalget.

EMNE: Danske styrker til Afghanistan.

REF: Min e-mail til Forsvarsudvalget pr. 21 februar 2006.

Vi var nylig sammen med det familiemedlem som skal udsendes til det sydlige Afghanistans Helmand provins.

Det var temmelig deprimerende at lægge øre til hans beretninger, hvor man mærker at engagementet langsomt siver bort. Trods hans mange år i forsvaret siger han, at de sidste 3 - 4 måneder været de værste i hans militære karriere og som han siger, det er han ikke ene om at føle.

Som jeg har forstået skal hans enhed, benævnt CIMIC (civil/militær/samarbejde), undersøge civilsamfundets behov for renovering / bygning af veje, skoler, vandforsyning og sundhedscentre m.m. Derefter skal de være områdesikrende for de civile organisationer, som skal udføre de ønskede opgaver.

Nogle enkelte af aftenens frustrerende samtaleemner lyder:

1. De skal afløse amerikanerne i deres Civile Affaires - de civile/militære opgaver-, men amerikanerne forlader området med udgangen af april uden at danskere er der til at overtage opgaverne.

Som han siger: " til trods for at mandskabet er meldt klar af forsvarschefen og deres lejr i Lashkar Gah er klar, og personellet selv ønsker at komme derud **NU**, bliver der ingen mulighed for at overtage opgaven direkte fra amerikanerne".

Det vil i praksis sige at alle de kontakter til guvernør, borgmestre, distriktsråd, politi, landsby råd, præster, m.fl. som amerikanerne har oparbejdet, og som de kunne formidle forbindelsen til, går tabt. Oplysninger om hvem der er pålidelige, hvem der er korrupte, samt øvrige data går tabt.

Projekter der skulle overtages og færdiggøres samt evt. økonomiske midler der endnu ikke var blevet brugt kunne overtages af danskerne, som det er set i Irak, (amerikanerne har brugt ca. 1 million dollars pr måned i Helmand), men også den mulighed er nu væk.

Muligheden for at overtage de lokale tolke som har arbejdet for amerikanerne, og som må formodes at have et indgående kendskab til Helmand provinsen nedsættes, idet de ikke kan forventes at ville sidde og vente på danskernes ankomst flere måneder senere.

Danskerne skal med andre ord begynde helt forfra og det vurderes at de på CIMIC området vil blive sat måske 6 – 8 måneder tilbage.

Vores familiemedlem gav udtryk for at han var klar til at rejse i morgen, at forlade sin kone og børn, for at yde en professionel indsats for det Afghanske folk, og så konfronteres de med en holdning om "at det er ikke vores ansvar", med risiko for at tabe det hele på gulvet. Hvorfor skal vi så af sted, spørger han ?

2. Et andet alvorligt problem er at sikkerhedstruslen i Helmand (ref. Min tidligere e-mail), vurderes at være meget høj, specielt efter at man er gået i gang med at rydde valmuemarker siden den 08. marts i år.

De er tildelt en "*Mercedes GDI 270, sprængningsbeskyttet*", samme type køretøj som var involveret i den tragiske dødsulykke i Irak. I dette køretøj er personellet blottet fra overarmen og opefter, idet beskyttelsespladerne kun dækker halvdelen af sideruden, den har ingen beskyttelse forfra, da der er almindeligt glas i forruden og ingen yderligere beskyttelse, ud over den del som motorblokken dækker.

CIMIC enheden havde ønsket at få et fuldt beskyttet køretøj af typen "*Mercedes GDI 270 beskyttet*", med panserglas i alle ruder og fuld sprængningsbeskyttelse af kabinen.

Som alternativ til dette køretøj var peget på en pansret Toyota Landcruiser model.

Herudover kan det ønskede type køretøj aflåses når personellet er inde og forhandle med de lokale. De skal i den situation ikke optræde provokerende ved at bære kraftige våben, ammunition, radioer og andet udstyr, som så må efterlades i køretøjet. Erfaringsmæssigt udsættes det for tyveri hvis køretøjet ikke er aflåst, hvilket det tildelte køretøj ikke kan.

3. De må ikke få lette skud- og stiksikre veste til at bære usynligt under uniformen når de i forhandlingsøjemed, ikke vil optræde provokerende i de kraftige veste som bæres under kørslen.
4. På førstehjælpskurser hvor de har diskuteret hjælpemidlerne med lærerne og har fået medhold i vurderinger af omfang og typer, afvises deres deraf afledte ønsker, så soldaterne i en vis udstrækning går ud og for egne midler indkøber udstyret.
5. Til deres civile informationsopgaver i landsbyerne - hvor der ikke er strøm - har man annulleret generatoren, så de ikke kan anvende normalt moderne præsentations udstyr, som var tiltænkt anvendt i forbindelse med information i de lokale landsbyer.
6. Deres kontorvogn, arbejdsplatform med computere, udskrivning, kopiering, radio kommunikation med udsendte teams, mødefaciliteter, m.v. til brug ved opgaver borte fra lejren, er blevet annulleret på grundlag af en sikkerhedsvurdering som p.t. ikke tillader operationer væk fra lejren. Forsigtighed er ok, men den situation varer forhåbentlig ikke ved, hvis det hele har en mening.

I forbindelse med den afsluttende øvelse i begyndelsen af april, blev der netop brugt en opgave udført borte fra lejren??.

Dette er kun nogle af bekymringerne og ærgrelserne som jeg erindrere fra aftenen, og ikke ligefrem emner som synes at styrke moralen og følelsen af, at man skal ud og yde en indsats som kan gøre en forskel, og at man har det danske samfund i ryggen. Den engang optimistiske holdning til opgaven, er afløst af holdningen, "det nytter ikke med engagement, sådan er det militære system, gør hvad der bliver sagt, og det gør de".

Vi sender dem ud i den farligste mission nogensinde, men der synes ikke at være tilstrækkelige midler til at give dem det udstyr, de anser for nødvendigt, og som man øjensynligt råder over i forsvaret. Ej heller til lokalt at løse mindre ønsker og problemer.

De officielle udtalelser fra forsvaret taler om at de er godt forberedt, har fået den bedste uddannelse og får det bedste udstyr, men han udtrykker at virkeligheden og opfattelsen blandt soldaterne er en anden, selv blandt mange af de gamle garvede og professionelle soldater.

Vil I tage ansvaret ?

Jeg føler egentlig at der er behov for at forsvarsudvalget tager ud og (måske i enrum) lytter til soldaternes vurderinger og bekymringer medens tid er.

John Villumsen.